

19. szám.
Május 13-án 1865.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra 3 frt. és 3 óra 1 frt 50 kr. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárnál. —
Kiadó hivatal Pest, barátok-tere 7-ik szám.

XVI. kötet.

Pákh Albert.

Van szerencsém bemutatni a keresztapámat. Mert hogy ő volt az, a ki Kakas Mártont a keresztvízre tartotta — a Vasárnapi Ujságban.

Vasárnapi újság! Ki ne tudná, hogy mi az?

Egy nagy hatalmasság az irodalomban; — nem csupán geográfiai fogalom, mint Metternich Olaszországa és a Bécsi Híradó; nem is pusztán európai szükség, mint Törökország és az Idők Tanúja, hanem valóságos activ nagy hatalom, mint Anglia, ki szereti ugyan a békét, de a háborura is készen áll.

Bámuljátok azon írókat, kik magukat halhatatlanokká teszik? jertek, hát bámuljátok az én keresztapámat, ki nem csak magát, de azonkívül száz meg száz embert tett már halhatatlanná, megörökítvén őket a V. U. hasábjain, s ha kérdeni lehet, valyon ez és amaz írónk, honnan vesz annyi tárgyat újabb munkákhoz, meg jobban lehet kérdeni, valyon Pákh Albert

honnan a pokolbul fog jövő esztendőre való hires férfiakat előteremteni? De ő azokat mégis előteremti.

De nem csak ez az ő főérdeme.

„Non minus est virtus, quam quaerere: parta tueri.“

(Nem kisebb virtus, mint a hires férfiakat keresni, megóvni másokat a hiressé lételtől).

Nézzétek meg a Vasárnapi Ujság végén a szerkesztői mondanivalókat. Ez idő szerint a 7777-ik szám járja. Azok mind eltemetett fűzfapoéták. Ha fűzfák volnának, poéta nélkül, erdőnek nevezhetnők. Így csak sírkert. Egy coemeterium hét-ezer hétszáz hetvenhét fejjel! Miknek nyugvóit Pákh Albert, mind sajátkezüleg szegezé be, és temeté el, megírván

az ő epitaphiumaikat; mely epitaphiumok a humor quintessentiái. Vannak sokan, kik ezen kezdik olvasni a lapot, sőt azt is kérték már a szerkesztőtől, hogy ne is adjon a lapban egyebet,

mint mondani valókat. Igaz, hogy ezen halottak közül némelyik h-zajáró lélek, tizszer huszszor is újra megjelen s újra eltemetteti magát, azt tartván Vojtina Mátyással, hogy „egy kis halál nem tesz sokat, őseinknek szintűgy volt.“

Pákh Albert is egyike a tizeknek.

Tudniillik, hogy ez előtt husz évvel egy coalitio alakult az akkori fiatal (most már vén) írók között, melynek tagjai kötelezték magukat, hogy szépirodalmi munkákat nem fognak írni, — csupán csak a „tizek könyvébe.“

A többi mind megszegte fogadását, csupán

csak Pákh Albert áll azóta is kitarító jellemző-lárdással akkor tett kötelezettsége mellett, s állhatatosan tartja fogadását, — végtelen szomorúságára számos tisztelőinek.

Két év előtt tartá a Vasárnapi Ujság tiz éves jubileumát, az úgynevezett „bankó menyegzőt,“ kívánjuk neki tiszta szivünkéből, hogy még az ezüst, arany, és platina menyegzőket is sorba megtarthassa, és még akkor se legyen megszorulva nemzetünk nagy férfainak felfedezésében.

K-s M-n.

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

Egy ujdonsagal szolgálhatok kedvezs barátom uramnak, teczik tunyi, az a Liszt Ferencz lete barát: mar most belső ember: hiszen bizonyosan jó orgonista lesz, minthogy ahoz irti. Fel izz vete tonsurat, mikor mar a nélkül izz kopaz volt. Mosd olvasok Hirnyögben, hogy pesti fő urasagok szandikoznak ütöt meghivnyi francia pridikacziokat tartanyi Pestre; mint-hogy nekik kisöben virad, mint masnak, is így nem mehetnek templomba pridikacziot halgatnyi, mikor mas; tehát 12 orakor dilben fogjak tartanyi maguknak extra-ahitatosagot, akor izz nem megy csöcselik, mert ebidel; a ki pedig mig anal izz csöcselikeb, is ipen nem ebidel, azir nem megy, mert lesz pridikaczió francia, a mit fog tartanyi tisztelendő hazankfia, Abbé Liszt: akor aztan mondanyi fognak proverbiumot: „inter magnas Liszt est abbas.“

Aztan ahun van ni! Mar meg azt a gyilkos Boothot Amerikaiak agyonlütik; volt izz pedig kitive anak egy milio dolar, ki elfog ütöt nyersen. Puf! od van ni. Meglütök, vige van. Nem elirheti ütöt töbet igazsag istenaszonya bartwischal. E fölöte való elkeseredisiben azt írja versben Bolond Miska barátom uram, hogy a fajhata legjoban Lincolnnak, hogy ki meglüte, „egy hitvány komedias volt.“ Azt hitem edig, hogy az fajta neki legjoban, hogy golyobisal lütik meg. Persze, ha journalista lüte volna meg,

az mar különös ilvezet lete volna ra nizve. Is most az atkozot komedias mig meglüveti magát is igazan meghal; nem lehet megfognyi töbet. Nem jó volna talan a töbi komediasokon boszut alanyi, a kiket mig meg lehet kapnyi, Miska pajtas? Egy part pestiek közül, a ki olyan csunya szerepeket játsza, mind Richard, mind Brutus, mind Hamlet, is mas gyilkosok, elretentő pildaadas viget előlegesen felrantanyi Booth helyete, töbinek lehuznyi filesztendei gazsit; — mert Booth komedias volt! Töbit öszepakolnyi, elküldenyi Amerikaba: ha csak theatrista kel nyarsra huznyi, id van, adunk szazat; hol az a milio dolar? Ezek izz Boothnak a kompanistai. Így vidiki sziniszet jövendője izz meglene alapitva. Süt mig azt izz inditvanyozok Miska pajtasnak, hogy jövendőre komidiasnak pisztolyt, puskat szinpadon elsütnyi nem szabad, ki tuggy, hova lü vele? hanem mikor kel neki duellanyi komidiabul, legyen kezibe üres csap, czilozazal; hata mögöte taresa inspiciens fazikat tele hamuval; mikor sugo mondja „pú!“ akor inspiciens csapjon fazikat földhöz, az csinal majd füstöt, duranast. Szinhaznal levő minden mozsarirt pedig igazgato legyen felelős; — mert az az atkozot Booth izz komedias volt. Akademiabul pedig szimpliciter ki kel ütöt csapnyi: mig meglühetninek elnököt; — pedig az nem Lincoln!

Alazatos szolgája

Tallérossy von Zebulon.

A francia regenső kegyelmes decretumai

az algiri expeditió tartama alatt.

I. Decretum. Az utak jó karban tartásáról.

„Hogy az utak folytonosan jó karban tartassanak, a göröngyök rögtön elsimittassanak, s a szemét eltakarítassék, meghagyatik, hogy minden aszszonynemen levő polgár oly *hozzászólásokat* viseljen, a mik e czélnak leginkább megfelelők.

II. Decretum. Az elébbeni törvény felfüggesztése.

„Törvény ugyan a slepp; azonban e esős és sáros idők alkalmával *felfüggesztetik*, még pedig kapesokkal és selyemzsinórokkal, loyalis magasságig emeltetvén.“

III. Decretum. A hadsereg ételmezéséről.

„Minthogy a statusnak úgy is sokba kerül a katonatartás, meghagyatik a *szakácsnéknak*, hogy legalább egy *káplárral* mindenik kössön ismeretséget, s annak tisztességes ellátásáról gondoskodják.“

IV. Decretum. A szóbeli perekről és a sommás eljárásról.

„Jogérvényre emeltetnek a szóbeli perek és a sommás eljárás. Szóbeli pereknek neveztetnek, mikor a felperes hitvestárs, az ő férjét öszszeszidja, és sommás eljárásnak, midőn azt megütlegeli, mely pereknél mindenki *falukon öt, városokon tíz* pofoncsapásig saját maga bíráskodhatik.“

V. Decretum. A közmunkákról.

„A bálokban és tánczestélyeken a férj tartozik gondoskodni; hogy ne jéneek elegendő *tánczos* legyen.“

VI. Decretum. A pót-adóruul és hadipótlékrul.

„Miután a *selyemkelmék* ára szokatlanul megdrágult, ennélfogva kötelezetnek a férjek a *konyhapénznek* minden egyenes forintja után 50 centime községi póttadót fizetni. A hol *gombostü-pénz* is fiztetetik; az nyilván *hadi adó* lévén, a béke fenntartása érdekében megkétszeriztetetik.“

VI. Decretum. Rendőrségi felügyelet és gyanús emberek politziális ellenörködés alatt tartása.

„Minden házas férfi köteles egy *wanderbuchot* hordani magával és abban óráruul órára megcertifikáltatni, hogy hol járt? kivel beszélt? mi dolga volt? hogy arról mind hiteles kimutatást tudjon adni, mikor este hazamegy, a családí főpapucs kormánybiztos előtt.“

VII. Decretum. Idő számítás.

„Minthogy az elegáns világ délelőtt nem szokott felkelni, s éjféel előtt lefekünni; elrendelitetik, hogy a *mai nap* csak déli 12 óráruul veszi kezdetét, a mi azon túl esik, az még a *tegnaphoz* tartozik.“

VIII. Decretum. Telegrammüyy és közlekedési rendszer.

„A lehető legnagyobb gyorsaság elérése végett, meghagyatik a megyefőnököknek, hogy ha valami gyors közlendőik lesznek, az ilyet ne bizzák se a postára, s: a távirdára, hanem mondják el a feleségeiknek, — hozzátéve, hogy *ez titok*.“

A cigány atyafiak!

Kapczyósus ember volt S. Pista — debreczeni diák korában. Laktársnak sehol sem szerették — mert mindig disputált — nyelvelt; tülekedett; s ha valaki arra a vakmerő gondolatra vetemedett, hogy kiköt vele, lett neki oka ezt megbánni. Volt ugyan neki egy achilles sarka, — t. i. fekete volt, mint az éjszaka, — de ha valaki cigánynak merte nevezni, — a kereszt vizet is lezsedte róla. —

Egy diligencia kezdetén Sz...ivel került egy szobába, — ez eleinte szóra szót adott neki, — de egyszer csak elnémult tökéletesen. S. sajátjának tartotta a szellemi suprematiát a contubernisták felett. Rövid idő mulva rákerült S.-re a délutáni papolás — (katechisatió). Sz. szombatón délben elindult, — sorba járta a város végein lakozó cigány atyafiakat, — tudni kell, hogy a

debreczeni cigányok kálvinisták, — lelkükre kötötte, — hogy holnap délután tömegesen jelen legyenek a templomban, mert egy *atyjukfia* fog tanítást tartani, — a ki nagyon meghagyta ő általa, — hogy minél számszabban megjelenjenek a templomban.

Vasárnap délután anyi cigány volt jelen a nagy templomban, hogy lehetetlen volt feltünővé nem lenni e szokatlan buzgólkodóknak. S. sejtett valamit: de azért vitézül helyt állt.

Kijövet a cigány atyafiak a helyett, hogy szépen haza takarodtak volna, — elállták — S. útját a templom ajtóban, egy maguk közül előre kiválasztott szónok — cigány nyelven elkezdí üdvözölni: mire, mivel semi feleletet nem kapott — magyarul mondá, — hogy a segíny csigány nemzetsíg hugyán örül, — a miért az istennek tetczett ő közsüle is profétát választanyi.

Miken mulatja magát a jó publikum?

Ha az inasgyerek ügyesen ellopja a kofa kosarából a gyümölcsöt, a jó publicum azon nagyon jól mulat.

Ha a visitásra odamegy a drabant s észreveszi, hogy a kofa éretlen gyümölcsöt árul, s kifordítja a kosarát, a jó publicum azon is mulat.

Ha a kofa nyakon csipi a gyermeket s jól megtépászsza, a jó publicum azon is jól mulat.

Ha egy bátorszívű napszámos ezen felgerjedvén interveniál s a kofának segít, a jó publicum ezen is mulat.

Miken mulatja magát a jó publikum?

Ha aztán a drabant a goromba fráterert galléron ragadja s bekiséri, a jó publikum azon is mulat.

S ha mindezt egy ujságiró leírja, és megrója érelyesen a hatósági organumokat, a jó publicum azon is nagyon jól mulat.

Hanem mikor aztán az ujságirót azért perbefogják s beültetik a hüvösre; — a jó publicum azon is csak mulat.

Bernát Gáspárhoz Bernát Gazsi.

Pest, 1865.

Ugy látszik, hogy gavallér ember vagy, a ki a becsületszóval nem egy könnyen komázol, és generozitás dolgában alig engeded magadat felül haladni. (Vide pudlionem de Mexico, et ejus non plusultra kosár collectam).

Minden pontosan és ép állapotban érkezett hozzám. Meg kell vallanom, hogy repülő pudlidban csókolni való posta expeditort birsz. Elegáns és nagy becsü kosár tartalommal repült be hozzám a hűséges pára. Alig hogy egy penzionált czilinderkatulya tetején kipihené magát: azonnal a kosár holmik pakolásához fogott.

A creditor kötöző uzsordai tarantella pókot különösen köszönöm. Miután a papírjaim jelenleg nagyon leszállván, egy parányi adósságba keveredtem, ennek pedig hitelezői magány és törvényes gorombaság lőn a vége: ennél fogva épp a propos érkezett a tarantella. Legközelebb Török országba küldöm vendégszerepre.

Nőm . . illetőleg sógornéd . . az általad küldött s kolibri szempillából himzett krinolint köszöni. No az ily finom portéka tranzit, mert senkinek se alkalmatlan, hanem azon puffatag szörnyek ellen, — melyek nálunk még most is grasszálnak — a csuszó-mászó emberiség nevében ezennel óvást teszek. Nem csak alkalmatlan divat epidemia, pedig ezen néma delfin, hanem veszélyes is, mert egy minapi telivér vihar úgy kiforgatja sarkából az efele pánczélos buffót, hogy e mai napig, mind a krinolín, mind urnője repülnek valahol a csillagok közt.

Hát még az a la Tarisznyó hajviselet? Boldog isten! ha a nők sejténék, úgy mint mi az ő szolgálk, hogy e fodrászati borzalmas carrikatura mennyire kiforgatja sodrából a legbájosb fejek eszthetikát is; akkor a mostoha divat szeszélyeinek nem áldoznák fel oly könnyedén a hajék alkalmazás egyszerű harmoniáját.

A kigyó alaku hosszú öltönyökrül nem is szólok. Gyalog járó fajnak (főleg a nálunk otthonos por és sárfészekben) épp oly boszantó, mint drága és nevetséges.

A hirlapi szóváltás, epigramm, filantropi megjegyzések nálunk eddigelé nagyon vékony hatalom. Ennél ti is többet tudtok.

Isten veled.

A régi jó időkből.

Ó alkotmányos novemberi nap volt. Ezzel azt akarom mondani, hogy az eső zuhogott a hogy zuhoghatott, a sarak sarával pedig a föld közepén levő opálbányák csókolódtak.

A zápor épp utban ért. Jó négy lovam volt. Fia tal csikók . . az az: sárkányok. A rudas főleg oly hatalmas erővel rendelkezett, hogy még a fekete bankóbul is képes lett volna negyven krt kiránczigálni, holott annak valódi értéke: öt garas volt.

Besétettedt. A vidék láthatára oly koromfekete köpenyt öltött, hogy beillett volna orgyilkos carbonárinak.

„Jártál-e már erre valaha Miska?“ kérdém a kocsistól.

„Jártam ám, de hányszor!“

„Ugy hát tudod erre a dörgést?“

„Dejsz' uram nem ér itt a tudomány semmit, most a lovak az urak.“

„Na hát isten hírével.“

Alig ejtem ki e szavakat . . puff puff, úgy becsapódunk egy pocsolya örvénybe, hogy én a fejem tetején kerestem a szememet, Miska kocsis pedig kufferembe nyulált a lovakért.

Csupa merő iszap voltunk. Magammal nem igen törődtem, mert az efele lucskos állapot, — mint alföldi suhancezal — velem született; hanem az oldalamon fityegő börtáskát féltettem, melyben tizezer forint volt, egy barátom kérelmére általam Szathmárba viendő.

A sárkeblü vendégfogóbul kitápázkodva a szomszéd csárdához vergődünk.

„Extra szobát kérnék, de hamar ám, mert láthatja kend, hogy ördöggé vagyok lucskosítva“ mondtam a szájtató csaplároshoz.

„Biz uram itt Kondoroson nem szolgálhatunk extra szobával, hanem a mi szegény czellánkba tessék befordulni.“

Azonnal a pénztáskához láttam. Ezen tollatlan jószág velem együtt szintén árokban fürödvén: bankó tartalma úgy elázott, mint a csap.

Első dolgom volt a részeg bankókat azon két superlátos ágy dunnagazdag keblére teritgetni, melyek a szobában tulipánoskodtak.

A szolgáló holmi vacsoraféléhez tányérokat csörömpölt. A dunnakon heverésző temérdek bankót megpillantva oda sűg hozzám, hogy „tens uram tessék ám vigyázni ezekre az izékre, mert három szegény legény vetődött imént a csapszékbe.“

„Három rabló?“

„Igenis három betyár, még pedig a javából. Ellenállásról szó sem lehetett. Pusztai vidék; segélyhiány; szakadó eső, s a csaplár orgazdai hivatala mind ellenem esküdtek. Itt csak fufangai lehetett menekülni. De miként?“

A szikkadás végett kipányvázott bankótelepte

épp összeseprendő valék, hogy azt elrejtthessem, midőn az okos és becsületes szolgáléány e szavak után, „ne báncsa az ur a pénzt .. gondoltam valamit,“ kirándul a szobából s néhány percz mulva visszatérve, az ágyakat . illetőleg a pocsolya ittás bankókat lacsuha és lebbencsnek való nyújtott tésztákkal betakargatta.

Az eső folyvást zuhogott. Én egy pislákodó gyer-tya mellett szundikáltam. A korcsmában halotti csend.

„Hál istennek eltávoztak“ gondolám. Dehogy távoztak, sőt nagyon is megjelentek, mert éjfél tájban három darab torzonborz haramia állt előttem.

Az egyik pisztolt szegzett rám, a másik éles baltát villogtatott az orrom körül, a harmadik rémitő dorongot suhintgatott fölöttem.

„Ide a pénzel!“

„Miféle pénzel? — felelém nyugodtan.“

„Dejsz' nem ütjük el a dolgot tréfával; a kinek oly pompás négy lova van.“ . .

„Annak az erszénye se sovány.“

„Bizony sovány az atyafiak“ felelém, és saját tá-
gató bugyellárisomat markokba is nyomtam.

„E kevés, . . hol a többi?“

A pisztol közelb nyomult felém; a balta sürűbben villogott; a furkós pedig az esőhöz menydörgést suho gott. „Ha nem hiszik kendtek, hogy nincs több pénzem, hát kutassanak össze mindent.“

Ugy is volt. A tésztával halmozott ágyon kívül minden ziget zugot felkotorásztak. Persze sehohol semmi se volt.

Eltávoztak. Reggel azonban a kocsist kötözve, a négy tátosnak pedig hült helyét találtam.

No még lebbencs és lacsuha aligha aquirált tizezer forintot.

B. G.

Eredeti okmányok.

Tekintetes ur!

Soraira a kérdéses kocsis felől, csak annyit vála-
szolhatok, hogy nálunk nem igen állt helyt, — mert két izben is küldém őt gyalogul, s mindég 3 és 5-öd napra érkezett haza, egyszer a tek. főbiró ur által volt T . . . ra rendelve, egy asszonynak a bor nem adhatás miatti ke-
zei megkerítésénél részesült pajtásainak — ugy gondolom — tán szembesítésére, vagy talán gyanuból — nem tudom valódilig, — csak ugy esett értésemre, tessén megpróbálni, — dolgos külömben nem roszt.

Többire stb.

Kedves T. cz. ur!

Nem a megvetetés érdekéből, hanem mivel mint-
hogy mint az anyám, mint pedig bátyám a naponkénti

betegeskedés sulyos terhe alatt nyögnek. E végre szives megtisztelése hü keble vérbetüit, melyek hü keblem örök rovatába levésve állanak egy kis további várakozás idejére, azomban on tud mindent jövője felett, hogy ha röktöni elhatározottsága a nősilés, én nem korlátozhatom a várakozásra a legmélyebb tisztelettel ajánlom. A miután szinte édes anyámmal minden jök kívánása s szives tiszteletük mellett vagyunk H . . . . . en Oct. 9-én 1859 kedves T. cz. urnak siring tisztelője A . . . E . . . mk-

Pegasusumhoz!

Ejnye sok milliom átok, mi lötte a hátad,
Fáj a szívem, ha rád nézek te nyomorult állat,
Kefélnélek, vakarnálak, de ez mit sem használ,
Nem élhetsz te úgy sem tovább a jövő tavasznál. —

Sóskába s új káposztába nem koptatod fogad,
Mert az mind mi virit és zöld, te töled elszalad,
Ugy nézel ki, mint hajdan a Toldy Miklós lova,
Kit csak az én szégyenemre tenget a Jehova.

Sok szégyent tettél már rajtam vízben, szárazságban,
A zengő ligetek helyett vittél a mocsárba,
De ha egyszer elkeserítsz e gaz makacssággal,
Úgy jársz, mint a Petőfi juhásza a szárárral.

Kell is nekem ilyen gebe mint te vagy rút állat,
A kinek már a tüdeje a hátához száradt.
Távozz tölem, mert biz' agyba ütlek utoljára,
Még sem tartlak engem úgyse a világ csúfjára.

Csirke Feri.

Parlamentari jelenet.

Több hang. Rendre! Rendre! Elégtételt a sérelemért!

Elnök. Kérem. Én a nagy lármában nem hallottam, hogy a szónok mit mondott?

Hangok. Megkell kérdezni a gyorsirót!

Gyors író. Kérem, én sem hallottam a nagy lármában, hogy a szónok mit mondott?

Elnök. Felszólítom a szónokot, nyilatkozzék, hogy mit mondott?

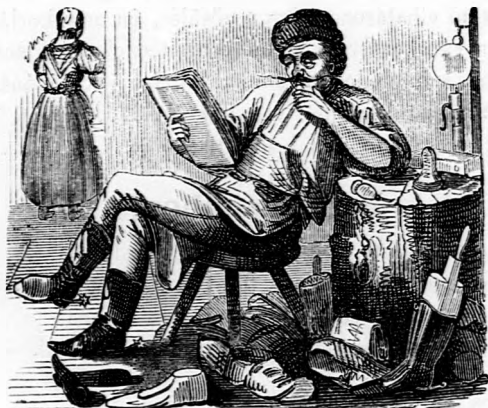
Szónok. Én magam sem hallottam a nagy lármában, hogy mit mondtam?

Adoma.

Azt kérdezi a tanár a zsidófiutól : hogy fejezné ki ön Vörösmartynak e versét „Fürtidben tengervészés éj“ egyszerű prózában?

A zsidófiu soká haboz, végre kimondja bátran :
Fürtelmes éjszaka.

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

ORÁCULUM. Jéj de soká tart az abrakolás!

— Bécsben egy tolvajt állítottak törvényszék elé s aztán hivatták egyenkint a terhelő tanukat. Hát a mint egy tanuval konfrontálják, az felkiált: „nini, hisz ez az én sárga kaputom!” A sárga kaputot mindjárt levették a tolvajjal, s átadták a károsultnak, „Nini! szól az tovább, hisz ez az én gombos spenczlim!” A gombos spenczlit is lehúzták a tolvajról s átadták a jogszerinti gazdájának. „Nini! folytatja az, hisz ez az én selyem lajblim!” A selyem lajblit is követte a többiek sommás eljárását. „De még az a tarka ing is az enyim!” kiált végre a károsult. Azt persze a decorum kedvéért már nem lehetett ily rövid uton expropriálni.

— Egy baranyamegyei nazarenust elmarasztalt a bíróság bizonyos köztartozás kifizetésében s az illető organum ment a végrehajtásra. A nazarénus, megértvén a kényszerű állapotot, nagy resignatióval odaadta a végrehajtónak a ládája kulcsát, e szavakkal: „ime uram, fogja és vegye ki a pénzből a mennyit ki akar venni, de nekem *hittem és vallásom tiltja*, hogy fizessek. (Ez veszedelmes vallás!)

— Másutt még ügyabban is vannak, mint nálunk! A mi vidéki színészeink panaszkodnak a rossz idők ellen. Most olvasom egy lapban, hogy egy felső ausztriai színigazgató újra remondázzván a társaságát, fogadott egy első szerelmes primadonnát 15, mondd tizenöt osztrák forint havi fizetésért, még a garderóbe is annak a feladata maradván, s adott is neki foglalólul azonnal előlegezést: 50, mondd ötven krajczárokat új pénzben.

— A pesti eredetű tudós szamarak jelenleg

furorét csinálnak Bécsben. Nehogy valaki ez újdonságunkban valami goromba vonatkozást akarjon feltalálni, kinyilatkoztatjuk, hogy itt a Suhr circusában működő tudós szamarokról van szó, melyek mint tudva van, hirt és dicsőséget arattak a Lajthán túl is.

— — Csakugyan fránya nép ez a theatrista; míg az amerikai közönség egy „milliót” tűz ki egy színész, a gyilkos Booth *elfogására*; addig a mi színészeink oly vakmerők, hogy egy MILLIÓ-t adnak a *közönség elfogására*. (Értem: „Egy millió” a czíme annak az új darabnak, a mivel közönséget akarnak fogni).

— — Párisban van egy színésznő, a ki mikor páholyában megjelen, mintha be volna hintve gyémántokkal, annyi ékszer van rajta. Hanem ő e gyémántjait soha sem rakja fel otthon. Egy skatulyába téve viszi el magával a színházig, a skatulyának két kulcsa van: egyik ő nála áll, másik egy jó barátjánál; a páholy hátuljában kinyitják a szekrénykét, a delnő felrakja ékszereit s úgy ül ki. Mikor aztán el akar menni, megint visszadja a skatulyába a gyémántokat, a szekrényt bezárják, a kulcsokon megosztoznak, s úgy viszik az ékszereket haza.

— — Egy francia szónok azzal dicsérte meg Magyarországot, hogy: „ez a dicső ország, a hol anynyi arany terem!” (Azt tartja, hogy: „az arany csupán *chimaera*!”)

Nem mindenben áll az analogia.

Egy philologia-tanár magyarázta tanítványainak, mint alakult rendszeres szabályok szerint a latin nyelvből a francia? e végett felhozta nekik eztafrancia czimerjelszót.

„Un roi, un loi, un foi.”

(Egy király, egy törvény, egy hit.)

— Lám itt mily hasonlóság van az átalakulásban! „Roi” lett abból, hogy „rex:” — „loi” lett abból, hogy „lex,” és „foi”....

Itt ijedt aztán meg az analogiától, hogy de már ezt még sem jó lesz végig folytatni, mert az egészen más.

Régi adoma.

— Ugyan mondja meg ön: X. X. mihez kezdett három esztendő alatt?

— X. X. Én? Semmihez sem.

— Hát ön Y. Y. mit tett azóta?

— Y. Y. (Nem hallotta az elébbi válaszát.) Én? Folytattam buzgón, a mit X. X. megkezdett.

Laptulajdonos és főmunkatárs: JÓKAI MÓR.

Felelős szerkesztő: DIENES LAJOS,

Lakása: Lövész utca 6. sz.

Nyomatott Emich G. magy. akad. nyomd. Pesten 1865.

(Barátok tere 7-ik szám.)

Rajzolja: Jankó. — Metszi: Poldák.